

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. Š.**, bytom v K., zastúpenej advokátkou JUDr. T. V., B., proti žalovanému **P.**, s. r. o., K., IČO: X., zastúpenému advokátom JUDr. J. T., K., **o zaplatenie 19 170,37 Eur (577 526,50 Sk) s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 9 Cb 17/08 na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne sa **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť žalovanému na účet zástupcu 68,62 Eur náhrady trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I rozsudkom zo 4. decembra 2008, č. k. 9 Cb 17/2008-72 žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 8 160,-- Sk náhrady trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní bolo preukázané zaplatenie celého podielu na zisku za roky 2005 a 2006 žalobkyni. Po späťvzatí žaloby zostal sporný nárok žalobkyne na zaplatenie 14% úroku z omeškania zo sumy 577 526,50 Sk od 18. 9. 2007 do 5. 3. 2008, teda do dňa úhrady zostatku nevyplateného podielu. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že zisk schválený valným zhromaždením žalovaného sa počas celej existencie spoločnosti vyplácal podľa stavu finančných prostriedkov na účte spoločnosti. Z uvedeného dôvodu nedošlo k schváleniu konkrétneho termínu výplaty podielov na zisku na riadnych valných zhromaždeniach, konaných 28. marca 2006 a 29. marca 2007. O tomto spôsobe vyplácania podielov mali vedomosť všetci spoločníci žalovaného, medzi

ktorých patrí aj žalobkyňa, a keďže nenamietala výšku schváleného podielu na zisku, ktorý jej prislúchal, súd uzavrel, že prejavy vôle spoločníkov, týkajúce sa výplaty priznaných podielov na zisku, je potrebné vykladať s ohľadom na zaužívanú prax, a teda, že spoločníci v čase schvaľovania podielu na zisku si boli vedomí toho, že k výplate podielov dôjde až v čase, keď budú finančné prostriedky reálne na účte žalovaného. O tejto skutočnosti mala vedomosť aj žalobkyňa, lebo výplaty schválených podielov ako účtovníčka žalovaného sama navrhovala, a keďže súd nezistil zvýhodnenie niektorého spoločníka pred inými, žalobu zamietol.

Na odvolanie žalobkyne vec prejednal Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací a rozsudkom z 29. januára 2010, č. k. 3 Cob 16/09-106 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že pri výplate podielov na zisku v tomto prípade došlo podľa zavedenej praxe, ktorá bola žalobkyňi známa, a ktorú doteraz rešpektovala, pričom v čl. 6 bode 1 spoločenskej zmluve nebola uvedená žiadna lehota. Z uvedených dôvodov nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie v zákonom stanovenej lehote. Žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. a), b), c) O. s. p. a na skutočnosť, že súdy dôsledne nezisťovali, dokedy rešpektovala zaužívanú prax v žalovanej spoločnosti ohľadom vyplácania podielov na zisku, nezaoberal sa nezhodami spoločníkov a neposudzoval právne účinky výzvy na zaplatenie podielov. V dovolaní poukázala na dôkazy, ktoré v konaní predložila a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho. Ďalej uviedla, že medzi ňou a ostatnými spoločníkmi boli vážne nezhody, pre ktoré sa rozhodla skončiť pracovný pomer so žalovaným, vyzvať ho na zaplatenie podielu na zisku za roky 2005 a 2006 a podať žalobu o zrušenie účasti v tejto spoločnosti. Nepovažuje za správny právny názor odvolacieho súdu, že ona doteraz pri výplate podielov, rešpektovala zavedenú prax, lebo z odôvodnenia nevyplýva, na základe akých vykonaných dôkazov dospel odvolací súd k tomuto záveru a nevysvetlil, dokedy túto prax rešpektovala. Vzhľadom na to, že čas výplaty podielov na zisku nebol valným zhromaždením určený a nebol ani dohodnutý, zvolila postup podľa § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak čas plnenia nie je v zmluve určený, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie záväzku ihneď po uzavretí zmluvy a dlžník je povinný

záväzok splniť bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Uviedla, že odvolací súd po právnej stránke nezdôvodnil, prečo nenastala splatnosť podielov na zisku za roky 2005 a 2006, prečo výzva veriteľa v danom prípade nemá právne účinky a dlžník sa nedostal do omeškania a žalobca nemá právo na úroky z omeškania.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania v sume 137,24 Eur. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa spoločne s manželom boli v pracovnom pomere v žalovanej spoločnosti do 30. októbra 2007 a do tohto termínu stále viedla účtovnú a mzdovú agendu, vrátane kníh faktúr a všetkých ďalších výkazov a evidencií, sledovala a realizovala platby z obchodného styku. Ďalej uviedol, že žalobkyňa s manželom mali záujem získať od spoločnosti čo najviac finančných prostriedkov, bez ohľadu na to, či spoločnosť bude ekonomicky alebo obchodne zlikvidovaná. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je toho názoru, že tento dôvod neobstojí a súčasne poukázal na ust. § 238 ods. 5 O. s. p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania, neprevyšuje v obchodných veciach 10-násobok minimálnej mzdy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napáda rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je dovolanie prípustné, ak je ním napadnutý zmenený rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.), keď sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo ide o potvrdzujúci rozsudok, avšak len vtedy, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Žalobkyňou napadnutý rozsudok nie je rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., pretože ide o potvrdzujúci rozsudok, v ktorom vo výroku odvolací súd nevyslovil, že dovolanie je prípustné.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Dovolateľka tvrdí, že v konaní jej bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Ak by k takémuto nesprávnemu postupu skutočne došlo, zakladalo by to prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K takémuto postupu v prejednávanej veci nedošlo.

Postupu odvolacieho súdu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nie je možné nič vytknúť. Spôsob dokazovania a vyslovenie právneho záveru odvolacím súdom vo veci samej, nie je možné považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nebola preto splnená podmienka prípustnosti dovolania stanovená ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Keďže dovolací súd nezistil žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ďalších ustanovení § 237 O. s. p., dovolanie podľa § 218 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p. ako neprípustné odmietol.

Žalovaný mal v dovolacom konaní plný úspech, má preto právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu účelných trov dovolacieho konania. Žalovanému vznikli trovy na právnom zastúpení za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu, prevzatie zastúpenia, ktoré žalovaný vyčíslil, nespĺňa podmienku účelnosti, nakoľko právny zástupca pokračoval v zastúpení žalovaného) v sume 61,41 Eur za úkon a paušálna náhrada hotových výdavkov v sume 7,21 Eur, spolu 68,62 Eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2010

JUDr. Anna M a r k o v á , v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková